

Høring av forslag til endringer i regelverket for tillatelser til akvakultur på land

1. Innledning

Nærings- og fiskeridepartementet (NFD) sender med dette på høring forslag om endringer i regelverket for akvakultur på land.

Forslaget innebærer en endring av forskrift 7. november 2022 nr. 1929 om tillatelse til akvakultur for laks, ørret og regnbueørret (laksetildelingsforskriften) § 7-2 tildeling av akvakulturtillatelse på land. Det foreslås samtidig å oppheve NFDs retningslinjer av 4. juni 2019 for behandling av søknader om tillatelse til akvakultur av matfisk på land av laks, ørret og regnbueørret.

Formålet med forslag til endring er å bidra til å sikre en bærekraftig næringsutvikling, større forutsigbarhet for både næring og forvaltning og en mer effektiv saksbehandling. Forslaget omhandler landbaserte tillatelser til akvakulturproduksjon av laks, ørret og regnbueørret til både matfisk, settefisk og stamfisk.

Tillatelser til akvakulturproduksjon av laks, ørret og regnbueørret til matfisk, settefisk og stamfisk på land tildeles løpende, vederlagsfritt og uten begrensninger i produksjonskapasitet. Tillatelser til akvakulturproduksjon på land omfattes ikke av kapasitetsjusteringer som gjennomføres for kommersielle matfisktillatelser i sjø gjennom trafikklyssystemet. For tillatelser til akvakulturproduksjon av matfisk i sjø, er det derimot fastsatte begrensninger i samlet produksjonskapasitet, og økt produksjonskapasitet tildeles mot vederlag i tildelingsrunder. Ordinære tillatelser til akvakulturproduksjon i sjø er derfor et knapphetsgode. Dette klare skillet i rammevilkår mellom de ulike tillatelsestypene i akvakulturlovgivningen fremgår også uttrykkelig av laksetildelingsforskriften § 8-5 der det fremgår at tillatelser til landbasert akvakultur ikke kan overføres til, eller benyttes i, sjø.

Skillet mellom tillatelsesordningene har særlig fått betydning i nyere tid, der anlegg med nye teknologiformer særlig utfordrer regelverkets grense mellom land og sjø. Departementet mener at det er viktig at regelverket for tillatelser til akvakultur på land ses i sammenheng med regelverket for tillatelser til akvakultur i sjø (herunder trafikklyssystemet). Det redegjøres nærmere for bakgrunnen for behovet for endringen under punkt 3.

2. Bakgrunn

2.1. Gjeldende rett

Tillatelse til akvakultur på land tildeles av fylkeskommunen i det fylke det søkes om lokalitetsklarering, og Fiskeridirektoratet er klageinstans for fylkeskommunens vedtak, se laksetildelingsforskriften § 7-1.

Tillatelse gis med hjemmel i laksetildelingsforskriften § 7-2 første ledd, som har følgende ordlyd:

«Det kan gis akvakulturtillatelse for laks, ørret og regnbueørret på land

- a. på en bestemt lokalitet, og
- b. enten til
  - 1. akvakultur av settefisk,
  - 2. akvakultur av matfisk, eller
  - 3. akvakultur av stamfisk»

Det er den fysiske plasseringen av et akvakulturanlegg som er avgjørende for om tildelingsreglene for henholdsvis akvakultur «på land» eller akvakultur «i sjø» kommer til anvendelse. Fylkeskommunen har kun myndighet til å tildele tillatelser etter § 7-2 når akvakulturproduksjonen skjer «på land».

Laksetildelingsforskriften gir ingen legaldefinisjon av «akvakultur på land», og i laksetildelingsforskriften § 7-2 er det ikke gitt konkrete vilkår for at et anlegg skal anses «på land». Hvorvidt et anlegg skal anses for å være plassert «på land» etter forskriften må derfor vurderes konkret i det enkelte tilfelle. I denne vurderingen tas det utgangspunkt i den naturlige språklige forståelsen av ordlyden «på land», sammenholdt med intensjonen med ordningen for landbaserte tillatelser og betydningen av å ha skille mellom akvakultur på land og akvakultur i sjø.

Nærings- og fiskeridepartementet fastsatte 4. juni 2019 retningslinjer som presiserer anvendelsesområdet til laksetildelingsforskriften § 7-2 for matfisk.¹ Retningslinjene er ment som en støtte for både forvaltning og næring og innebar en presisering, men ingen endring av, gjeldende rett. Retningslinjene angir noen klare typetilfeller for hva som skal anses «i sjø» og «på land» etter forskriften, i tillegg til vurderingsmomenter for tilfeller der det er uklart om et anlegg skal anses «i sjø» eller «på land». Retningslinjene ble opprinnelig innført som et midlertidig tiltak, og skulle gjelde frem til mer permanente endringer i regelverket var på plass.

2.2. Meld. St. 16 (2014-2015) Forutsigbar og miljømessig bærekraftig vekst i norsk lakse- og ørretoppdrett

Regelverket for tillatelse til akvakultur på land har sin bakgrunn i Meld. St. 16 (2014-2015) kap. 12. Formålet med at tillatelser til akvakultur på land skulle tildeles løpende, vederlagsfritt og uten antallsbegrensninger ble her blant annet begrunnet på følgende måte:

«Et mål med reguleringene i oppdrettsnæringen bør være at de ikke legger unødige hindringer i veien for utvikling av ny teknologi, og at reguleringene er teknologinøytrale. Interesserte aktører har imidlertid vært henvist til å søke om en ordinær matfisktillatelse, og det er en kjensgjerning at inngangskostnaden for kommersielt landbasert oppdrett i Norge per i dag

---

¹ [Retningslinjer-for-behandling-av-soknader-om-tillatelse-til-akvakultur-av-matfisk-pa-land-av-laks-orret-og-regnbueorret-3099190 \(4\).pdf](#).

er høy, og dermed utgjør et hinder for å kunne etablere oppdrettsanlegg for matfisk på land.

[...]

Det bør derfor legges til rette for at mest mulig innovasjon skjer i Norge og at norsk næring får best mulig vilkår for å være konkurransedyktig, uavhengig av hva som viser seg å være den beste produksjonsteknologien. Det bør derfor legges til rette for at det kan bli enklere å etablere landbaserte oppdrettsanlegg i Norge. Dette vil også ha betydning for norsk leverandørindustri, som allerede i dag er langt fremme på landbaserte teknologier. Teknologier og produkter relatert til landbasert oppdrett kan bli viktige både i Norge og som eksportprodukter.

[...]

Arbeidsgruppens forslag går ut på å innføre en egen tillatelsesklasse for landbasert oppdrett. De foreslår videre at tillatelsene bør tildeles vederlagsfritt. Begrunnelsen for dette er todelt ved at tildeling av matfisktillatelser for laks, ørret og regnbueørret anses som et knapphetsgode og vederlaget anses som en kompensasjon for at allemannsretten fortrenses. Innehaveren av en tillatelse til produksjon på land må betale kompensasjon til den som eier området hvor virksomheten skal drives. Dette er et argument for at det ikke bør kreves vederlag for tillatelser som etableres på land.

Regjeringen deler i det vesentlige arbeidsgruppens vurdering, og vil derfor gå inn for at det etableres en egen tillatelsesklasse for landbasert oppdrett og at det ikke skal tas vederlag for slik tillatelse. Det er imidlertid ikke klart at begrunnelsen for et vederlag for matfisktillatelser kun grunner i hensynet til fortrensel av allemannsretten.»

Stortingsmeldingen viser til rapporten Laks på land fra en arbeidsgruppe som ble nedsatt for å vurdere regelverket for akvakultur på land.² Arbeidsgruppen anbefalte i sin rapport å åpne for vederlagsfrie og ubegrensede tillatelser til landbasert akvakultur. Dette skjedde med bakgrunn i utviklingen av RAS-anlegg (anlegg som baserer produksjonen på resirkulering av vann), og en betydelig internasjonal utvikling som en mente at Norge burde ta del i. Videre ble det i stortingsmeldingen lagt til grunn at landbasert oppdrett «foreløpig [er] i støpeskjeen, og det vil ta tid før landbasert oppdrett vil foregå i stor skala.»

2.3. Utviklingstrekk innen akvakultur på land

Akvakulturproduksjon på land har vært, og er, i en betydelig utvikling. Da arbeidsgruppen bak rapporten Laks på land i 2015 anbefalte å åpne for vederlagsfrie og ubegrensede tillatelser, var det som nevnt med tanke på utviklingen av RAS-teknologi. Internasjonalt var det, og er fremdeles, et stort fokus på landbasert oppdrett av laks i RAS-anlegg. I Norge har vi imidlertid sett en utvikling av landbaserte konsepter som i større grad benytter seg av

---

² [Laks på land \(regjeringen.no\)](https://www.regjeringen.no).

innhenting og gjennomstrømming av sjøvann, og på den måten utfordrer regelverkets skille mellom tillatelser til akvakultur på land, og tillatelser til akvakultur i sjø.

Denne typen anlegg kan grovt sett kategoriseres enten som gjennomstrømningsanlegg eller gjenbruksanlegg. Forskjellen på de to er hvor stor del av vannet som resirkuleres. Et gjennomstrømningsanlegg vil normalt ikke resirkulere noe av vannet, mens et gjenbruksanlegg vil resirkulere en del av vannet. Et gjennomstrømnings- eller gjenbruksanlegg vil benytte vesentlig mer vann enn et RAS-anlegg. Da det ved oppdrett av matfisk i all hovedsak er snakk om å benytte sjøvann i disse anleggene, vil det være svært viktig for driftskostnadene at anlegget er plassert så nærme sjøen som mulig for å redusere distansen og/eller høyden vannet må fraktes.

3. Nærmere om behovet for forskriftsendringen

3.1. Hensynet til bærekraftig utvikling

I lys av utviklingen som har skjedd i næringen siden dagens regelverk for akvakultur på land ble innført, er det departementets vurdering at det er behov for en tydeligere krav til hva som skal anses som «akvakultur på land» etter laksetildelingsforskriften kap. 7. Dette vil bidra til å sikre at tillatelser til akvakultur på land kun gis til anlegg på land som er i tråd med intensjonen bak ordningen og sammenhengen i akvakulturregelverket. Videre mener departementet at dagens regelverk ikke i tilstrekkelig grad tar høyde for at akvakulturproduksjon på land kan påvirke og beslaglegge areal i sjø.

Det er regjeringens forutsetning at akvakulturnæringen i Norge skal vokse, og at veksten skal være miljømessig bærekraftig. I dette ligger det at utviklingen av næringen må skje slik at naturens funksjon og produktivitet bevares, noe som innebærer at det miljømessige fotavtrykket oppdrettsnæringen setter skal være innenfor akseptable rammer. Dette gjelder også for akvakultur på land.

Akvakulturproduksjon på land kan legge beslag på, og påvirke arealbruken i sjøen. Dette er fordi etableringen og plasseringen av slike anlegg innebærer en risiko for spredning av smitte, rømming av fisk og utslipp. Landbaserte anlegg uten vannbehandling kan ha tilnærmet like stor smitterisiko som tradisjonelle åpne merdanlegg. Det er derfor behov for å vurdere særlige funksjonskrav for akvakultur på land, for å redusere smitterisikoen for landbasert akvakultur.

I rapporten Laks på land eller Meld. St. 16 (2014-2015) er det imidlertid ikke redegjort for den potensielle påvirkningen landbasert akvakulturproduksjon kan ha. Som det fremgår i punkt 2.2, var begrunnelsene bak den vederlagsfrie særordningen for tillatelser til akvakultur på land at slike tillatelser kunne stimulere til økt konkurransedyktighet, samt veie opp for kostnaden forbundet med kjøp av privat eiendom. Etter departementets syn gjør disse hensynene seg lite gjeldende for dagens utvikling med etablering av gjennomstrømningsanlegg.

Dersom det gis tillatelser til akvakultur på land som i realiteten ligger i sjø, og/eller har potensiale for påvirkning på sjø, vil regelverkets system for et skille mellom disse

tillatelsestypene uthules. Dette innebærer også at vederlagsfrie og ikke antallsbegrensede tillatelser til akvakultur av laks, ørret og regnbueørret på land ikke lenger kan rettferdiggjøres all den tid det betales store summer i vederlag for økt produksjonskapasitet for akvakultur av laks, ørret og regnbueørret i sjø.

Departementet mener også at tydeligere krav til tillatelser til akvakultur på land vil gi mer forutsigbare rammebetingelser for næringen. Dette vil kunne bidra til å redusere risiko for feilinvesteringer, gjøre det mer interessant å investere i miljøteknologi, samt kunne gjøre det lettere å håndtere miljøutfordringer.

3.2. Forholdet til trafikklyssystemet

Tillatelser til akvakultur på land gis uavhengig av trafikklyssystemet. Dette forutsetter at tillatelser som gis til anlegg på land, ikke er egnet til å påvirke forholdene i sjø i en slik grad at det kan påvirke fargeleggingen av det produksjonsområde anlegget opererer i. Potensialet for påvirkning av forholdene i omkringliggende sjø vil være større i såkalte gjennomstrømningsanlegg der vann hentes inn fra og slippes ut i sjø med mindre grad av rensing, enn i RAS-anlegg uten direkte tilknytning til sjø. Tillatelser som gis til akvakulturproduksjon på land etter dagens regelverk kan dermed, på samme måte som ordinære tillatelser i sjø, bidra til en uakseptabel miljøtilstand i et produksjonsområde. Likevel vil akvakulturproduksjon på land ikke omfattes av en eventuell nedjustering av produksjonskapasitet på bakgrunn av en negativ miljøtilstand.

Denne ulikheten kan danne grunnlag for påstander om usaklig forskjellsbehandling mellom aktører i sjø som må kjøpe vekst og inngår i trafikklyssystemet, og aktører på land. Departementet går ikke nærmere inn på dette, men påpeker at regelverket nødvendigvis må sikre likebehandling og forutsigbarhet.

4. Rammene for de foreslåtte endringene i regelverket

Meld. St. 16 (2014-2015) utgjør rammene for forslaget til endringene i regelverket for akvakultur på land. Det ble i meldingen bestemt at det ikke skal tas vederlag eller gjelde antallsbegrensninger for tillatelser til akvakultur på land. Det foreliggende forslag til regelendringer tar ikke sikte på å endre dette.

4.1 Forholdet til forurensningsregelverket

Som en del av lokalitetsklareringsprosessen for søknader om tillatelse til akvakultur på land, vurderer Statsforvalteren som forurensningsmyndighet søknaden utfra de krav som stilles til miljøpåvirkning i forurensningsloven, se laksetildelingsforskriften § 8-3 første ledd bokstav c nr. 2.

NFD vil presisere at forslaget om regelendring ikke omfatter vurderinger forurensningsmyndigheten foretar etter forurensningsregelverket. Virksomheten må fortsatt ha tillatelse fra Statsforvalteren etter forurensningsloven.

4.2 Særlig om settefisk og stamfisk

Det er særlig den teknologiske utviklingen innen *matfiskanlegg* som har foranlediget behovet for endringer i regelverket for akvakultur på land. Dette reiser spørsmålet om også produksjon av settefisk og stamfisk skal omfattes av forslaget til regelendringer, all den tid det etter dagens regelverk kan gis tillatelse til akvakultur på land også for disse produksjonsformene.

Med stamfisk menes fisk som brukes i avlsarbeidet av fremtidige generasjoner matfisk. Settefisk er i akvakulturdriftsforskriften § 4 bokstav x definert som «rogn og fisk som produseres med sikte på overføring til andre lokaliteter eller annen type produksjon [...]». I utgangspunktet er altså settefisk en betegnelse på liten fisk som ikke ennå har gjennomgått smoltifisering, altså at fisken ikke ennå tåler overgangen til sjøvann. Produksjon av såkalt smolt (og postsmolt) vil utfra akvakulturlovgivningens begreper kategoriseres som matfisk, og foregå i sjøvann.

Der produksjonen av henholdsvis stamfisk og settefisk foregår i nærhet til sjø, vil dette på samme måte som produksjon av matfisk medføre et potensiale for miljøpåvirkning. Eksempelvis vil dette klart være tilfelle ved produksjon av stamfisk i et rent gjennomstrømningsanlegg. Etter avdelingens syn vil dette imidlertid også gjelde for produksjon av settefisk og stamfisk der denne foregår i RAS-anlegg eller andre former for «lukket» produksjonsteknologi (se nærmere om dette nedenfor under punkt 4.2).

4.3 Om RAS-anlegg og «lukket» produksjon

Som redegjørelsen under punkt 3 viser, er behovet for endringer i regelverket særlig fremprovosert av teknologiutvikling og søknader om tillatelser til akvakultur ved bruk av gjennomstrømningsanlegg. Dette reiser spørsmål om regelendringene lar seg forsvare overfor rene RAS-anlegg og «lukkede» anlegg på land.

I den senere tid er det søkt om flere «kombinasjonsanlegg» for produksjon av både settefisk og matfisk. Dette vil typisk være sjønære anlegg der det planlegges å primært benytte gjennomstrømmingsteknologi for matfiskproduksjonen, og primært RAS-teknologi for settefiskproduksjonen. Selv om RAS-anlegg (og andre former for «lukket» produksjonsteknologi) vil innebære et redusert potensiale for påvirkning, eksisterer det etter departementets oppfatning per i dag ikke utprøvd teknologi der miljøpåvirkning ikke kan forekomme. Dette taler for at de foreslåtte regelendringene også bør gjelde produksjon i RAS-anlegg og annen «lukket» produksjonsteknologi der denne foregår i nær tilknytning til sjø.

Der produksjonen av matfisk, settefisk eller stamfisk foregår i RAS-anlegg eller en annen «lukket» teknologiform langt fra sjø, kan det vanskelig være snakk om et potensiale for smittemessig påvirkning på sjøen. Som nevnt kan det likevel forekomme utslipp fra slik produksjon, og dette vil kunne påvirke miljøforhold og økosystemer på tørt land, og i omkringliggende ferskvann. Etter departementets syn bør et fremtidsrettet regelverk for akvakultur på land også omfatte den smittemessige påvirkningen akvakultur på land kan ha på omkringliggende miljø. Et slikt utgangspunkt vil også kunne sikre en bedre overholdelse

av bærekraftbegrepet for akvakulturproduksjon, slik dette f.eks. fremgår av laksetildelingsforskriften § 1.

Departementet mener at regelendringene bør søke å være teknologinøytrale. I dette legger vi at regelverket bør fange opp all miljøpåvirkning uavhengig av teknologien som benyttes i produksjonen. Det er etter dette departementets syn at også akvakulturproduksjon i RAS-anlegg og «lukkede» anlegg langt fra sjø må omfattes av de foreslåtte regelendringene.

Departementet bemerker i denne forbindelse at det fra næringen har vært vist interesse for akvakultur for settefisk i lukkede anlegg i sjø, eksempelvis ved å benytte nedstrøms ferskvann fra kraftverk. Slik produksjon er per i dag ikke tillatt, jf. laksetildelingsforskriften § 8-4. På grunn av potensialet for påvirkning, samt at man fortsatt er på et tidlig stadium for utviklingen av lukket teknologi, anbefaler vi ikke at det åpnes for slik produksjon på nåværende tidspunkt.

5. Forslag til endring i regelverket

5.1. Nye vilkår for tildeling av tillatelse til akvakultur på land

Departementet foreslår at det inntas nye vilkår til et anleggs plassering, samt funksjonskrav som begge må være oppfylt for at tillatelse til akvakultur på land kan tildeles. I kombinasjon vil disse vilkårene etter departementets syn i betydelig grad redusere muligheten for påvirkning fra anlegg som gis tillatelse til akvakultur på land. Det foreslås at de nye vilkårene inntas som nytt annet ledd i laksetildelingsforskriften § 7-2.

Ved at forslaget til endring innebærer klart definerte vilkår, vil dagens praksis med en konkret vurdering med basis i enkelte vurderingskriterier der det er uklart hvorvidt et anlegg er «på land» eller «i sjø», elimineres. Klare vilkår for tildeling vil samtidig tilgjengeliggjøre tildelingsmyndighetens vurderinger for næringen, og kunne bidra til at saksbehandlingen blir mer forutsigbar for tildelingsmyndigheten.

Nedenfor under punkt 5.1.1 og 5.1.2 redegjøres for innholdet i de foreslåtte vilkårene. I punkt 5.1.3 gjengis den nye bestemmelsen i sin helhet. Vi ber om høringsinstansenes syn på disse kravene, og oppfordrer samtidig til innspill om eventuelle andre krav som kan inngå i bestemmelsen.

5.1.1. Krav til anleggets plassering

For å tydeliggjøre hva som skal regnes som akvakultur på land, mener departementet at det bør angis krav i laksetildelingsforskriften til anleggets plassering.

Som etter gjeldende rett, mener departementet at en definisjon av akvakultur på land bør ta utgangspunkt i en naturlig språklig forståelse av uttrykket «på land». «Land» er i bokmålsordboken definert som et «område av jordoverflaten som ikke er dekket av vann». Med bakgrunn i denne definisjonen legger departementet til grunn at vannflate, vannsøyle og sjøbunn ikke anses som land. Et akvakulturanlegg anses å være på land dersom anlegget står på fast grunn eller på utfylte masser på land. Det fremgår videre

av retningslinjene at et akvakulturanlegg klart vil være i sjø dersom produksjonsenheten(e) flyter i sjø, står på sjøbunnen, eller er omsluttet av sjø.

Dersom det ikke fremstår klart hvorvidt et anlegg er plassert på land eller i sjø, sier retningslinjene at grensedragningen skal avgjøres ved en konkret vurdering der produksjonsenhetenes plassering og tilknytningen til sjø er sentralt. I dagens retningslinjer brukes høyeste astronomiske tidevann (HAT) i vurderingen av hva som skal anses som klare typetilfeller av «på land». HAT er definert som den høyeste mulige vannstanden uten værrets virkning, altså uten påvirkning fra blant annet vind, lufttrykk og temperatur.

Departementet har vurdert hvorvidt HAT kan være en hensiktsmessig avgrensning også etter nytt regelverk, da en slik grense kan bidra til å redusere en direkte tilknytning til sjø. Dette vil føre til økt forutsigbarhet for næringen. Videre kan et slikt absolutt krav bidra til å sikre en mer enhetlig saksbehandling. Da departementet forslår å innføre funksjonskrav som vilkår for tildeling av akvakulturtillatelse på land, anser vi imidlertid en avgrensning ved HAT langt på vei vil være overflødig. Vi ber imidlertid om høringsinstansene om innspill på hvorvidt det likevel vil være hensiktsmessig med ytterligere krav til anleggets fysiske plassering utover det som foreslås under.

5.1.2. Forslag til funksjonskrav

For å sikre at akvakultur på land ikke påvirker omkringliggende sjø/vann foreslår departementet at stilles særskilte funksjonskrav til landbaserte anlegg for at det skal kunne gis tillatelse til «akvakultur på land» etter laksetildelingsforskriften. Departementet mener dette vil sikre at man ivaretar skillet mellom akvakultur på land og i sjø, samtidig som man ivaretar hensynet til en bærekraftig utvikling av akvakulturproduksjon på land.

Departementet mener det er nødvendig å oppstille krav til at et landbasert anlegg skal kunne dokumentere at det ikke har en smittemessig påvirkning på omliggende sjø/vann. Departementet foreslår at det tas inn krav til barrierer mellom produksjonsenhetene og det omkringliggende sjø/vann. Formålet med forslaget til endring er å begrense landbaserte anleggs mulige smittepåvirkning.

Forskrift om desinfeksjon av inntaksvann til og avløpsvann fra akvakulturrelatert virksomhet oppstiller krav til desinfeksjon av inntaks- og avløpsvann i ulike former for akvakulturproduksjon.³ Her er det blant annet satt særskilte krav til desinfeksjon av inntaksvann til akvakulturanlegg som driver klekking og produksjon av laksefisk, og særskilte krav til avløpsvann fra slakterier/tilvirkingsanlegg, avløpsvann fra transport av akvatiske organismer og avløpsvann fra akvakulturanlegg som har tillatelse til drive forsøk med bakterier/virus/parasitter som er listeført på liste B eller C. Departementet mener det kan være nærliggende å se hen til disse kravene ved innføring av særskilte funksjonskrav for landbasert akvakultur. Vi mener imidlertid at vi på nåværende tidspunkt ikke har tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag for å oppstille konkrete metoder for vannbehandling. Vi foreslår derfor en generell forskriftsordlyd, der det nærmere innholdet i bestemmelsen blir fastlagt etter en utredning av relevante konkrete funksjonskrav, jf. punkt 6. Vi ber videre om

---

³ Forskrift 20. februar 1997 nr. 192 om desinfeksjon av inntaksvann til og avløpsvann fra akvakulturrelatert virksomhet.

høringsinstansens innspill på aktuelle funksjonskrav som vil redusere miljøpåvirkningen fra landbasert akvakultur.

5.1.3. Departementets forslag til endring av laksetildelingsforskriften § 7-2

Departementet foreslår etter dette følgende endring av laksetildelingsforskriften § 7-2 andre ledd:

«Det kan kun gis tillatelse til akvakultur på land dersom:

- a. anlegget ligger på fast grunn eller utfylte masser på område ikke dekket av vann, og*
- b. det kan dokumenteres at akvakulturanlegget tilfredsstiller de konkrete funksjonskravene av hensyn til omkringliggende sjø/vann med tanke på utveksling av smittestoff.»*

6. Utarbeidelse av konkrete funksjonskrav for akvakultur på land

I forbindelse med arbeidet med revisjon av laksetildelingsforskriften § 7-2 har departementet sett på muligheten for å innføre funksjonskrav knyttet til akvakultur på land både for nye og for eksisterende landbaserte anlegg. Departementet mener det er avgjørende for en miljømessig bærekraftig akvakulturproduksjon på land at det knyttes særskilte krav til desinfeksjon av uttaks- og inntaksvann, samt tiltak som skal hindre rømming.

Det konkrete innholdet i funksjonskrav, og godkjente metoder for oppfyllelse av disse, vil utredes nærmere. Departementet vil komme tilbake til dette, herunder spørsmålet om forskriftsfesting av funksjonskravene.

7. Økonomiske, administrative og miljømessige konsekvenser

Forslagene innebærer en presisering av hvilke anlegg som skal anses å utgjøre akvakultur «på land» i henhold til laksetildelingsforskriften.

Forslaget vil ikke påvirke anlegg som allerede har fått tillatelse. Forslaget kan gjøre det mindre attraktivt å investere i anlegg som ligger i grenseland mellom land og sjø, ved at de foreslåtte endringene kan medføre økte kostnader. Som allerede redegjort for, vil et tydeligere skille mellom akvakultur på land og i sjø gi mer forutsigbare rammebetingelser for næringen. Det vil kunne begrense påvirkningen på miljøforholdene i sjø fra tillatelser som gis til anlegg på land, og hindre at fargeleggingen påvirkes. Departementet mener de miljømessige gevinstene forslaget innebærer må veie tyngre enn de eventuelle økte kostnader forslaget vil innebære for enkelte aktører.

De miljømessige konsekvensene av forslaget anses å være ubetinget positive. Med de foreslåtte endringene legger departementet til grunn at forslaget vil bidra til reduksjon av negativ miljømessig påvirkning fra akvakulturanlegg.